

OLLI

NIMITTÄIN
TUOTA
NOIN

50
VALITTUA
JUTTUA

E.K.-39,

OTAVA

OLLI

NIMITÄIN
TUOTA NOIN

50 valittua juttua

kokoelmista

»Mustapartainen mies herättää pahennusta»,

»Vahingosta vihastuu»

ja »Hedelmäsuola Pomosin»

KUVITTANUT

TOIVO VIKSTEDT

HELSINGISSÄ

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

KUSTANNUS-
OSAKEYHTIÖ
O T A V A N
KIRJAPAINO
HELSINGISSÄ
I 9 3 9

näköispainos ntamo 2012
ISBN 978-952-215-287-9

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

www.ntamo.net

GYGES JA KANDAULES.

4-näytöksinen historiallinen näytelmä. Melko vapaasti Herodotoon mukaan. Huom! Kielletty lapsilta alle 25 v:n.

HENKILÖT:

KANDAULES, Lydian kuningas.

KUNINGATAR.

GYGES, sotapäällikkö.

I NÄYTÖS.

Kandauleen linnan puutarha.

KUNINGAS: Gyges, ystäväni, olen onnellinen, niin onnellinen!

GYGES: Mikäpä on ollessa, kun anarkistien ja kommunistien maailmaan ilmestymiseen vielä on

aikaa pari tuhatta vuotta. Eikä parlamenttarismistakaan . . .

KUNINGAS: Hiiteen politiikka! Minä puhun vaimostani. Olen saanut puolisokseni maailman ihanimman naisen!

GYGES: Niin ne sanovat kaikki juuri naimisiin mentyään.

KUNINGAS: Mutta hän on maailman ihanin nainen!

GYGES: Siltä kuuluu.

KUNINGAS: Kuuluu, kuuluu! Mutta et kuitenkaan usko. Lydialainen ei usko ennenkuin näkee.

Sinun on nähtävä vaimoni!

GYGES: Käskestä, teidän majesteettinne.

KUNINGAS: Ja sinun on nähtävä hänet ilman vaatteita! Eevan puvussa!

GYGES: Mahdotonta, hirveätä! Toisen miehen, jopa itse kuninkaan vaimoa alastomana! Sehän olisi rikos maamme tapoja ja lakeja vastaan! Solvaus vaimoanne kohtaan!

KUNINGAS: Minä käsen! Sinä tottelet! Kuoleman uhalla! Toimitan sinulle pääsyn kuninkaallisen uimalaitoksen alueelle. Puolisoni ja minun mennessä kylpemään kätkeydyt pensaan taa. Ei hänen eikä kenenkään tarvitse koskaan tietää koko jutusta. Luulenpa, että nähtyäsi uskot.

GYGES: Tapahtukoon niin. Vähemmälläkin suostun. Ilman kuolemanuhkauksiakin, suoraan sanoen, olen valmis katselemaan kaunista naista uimarannassa!

II NÄYTÖS.

Kuninkaallinen uimaranta.

KUNINGAS (*ui ja ottaa aurinkokylpyjä*).

KUNINGATAR (*ottaa aurinkokylpyjä ja ui*).

GYGES (*kurkistelee pensaan takaa*).

III NÄYTÖS.

Kuningattaren vierashuone.

GYGES: Teidän majesteettinne on kutsuttanut minut tänne.

KUNINGATAR: Niin. Olette loukannut minua häpeällisellä tavalla! Olette salaa katsellen nähnyt minut Eevan puvussa.

GYGES: Mutta...

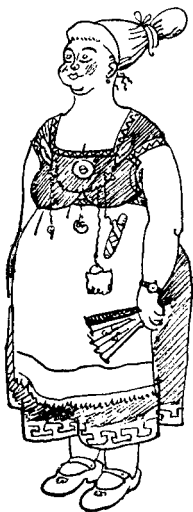
KUNINGATAR: Turhaa kieltää, tiedän kaiken! Miehelläni on hauska tapa puhua unissaan. Halpamaisen tekonne voi vain kuolema sovittaa.

GYGES (*erikseen*): Tämäpä kaunista! Katsoin tai olin katsomatta — henki pois!

KUNINGATAR: Kuninkaan syyllisyys on yhtä suuri. Valitkaa: joko surmaatte kuninkaan ja otatte minut puolisoksenne tai surmautan minä teidät!

GYGES (*raapii päätään*): Naimisiin tai kuolema! Ankarat vaihtoehdot! — Saanko nöyrimästi anoa vähän miettimisaikaa?

KUNINGATAR: 25 minuuttia.

IV NÄYTÖS.

Kuningattaren vierashuone.

GYGES: En tapa kuningasta!

KUNINGATAR: Siis kuolette itse! (*Tarttuu soittokelloon.*)

GYGES: Malttakaa, teidän majestettinne. Olen syytön. Tässä on todisteet siitä. (*Näyttää paperikääröä kädessään.*)

KUNINGATAR: Mitä tarkoitatte? Mitä siinä on?

GYGES: Nämä ovat uusimmat Pariisin muotilehdet. Suvaitkaa silmäillä 1928-

vuoden naisten juhlapukumalleja. Rohkenen vakuuttaa, että teidän kuninkaallinen majesteettinne ei ollut ikkialasti, kun minulla oli kunnia ja ilo katsella teidän kuninkaallista majesteettianne pensaam takaa. Teidän majesteet-

tinne oli miltei täysin Pariisin muodin mukaisessa juhlapuvussa. Aivan *chic*!

KUNINGATAR: Niin, niin... oikeastaan... tosiaankin... tietysti, tietysti, minä olen aina *chic*. Olette vain nähnyt minut uusimmassa eurooppalaisessa juhlapuvussa! Saatte pitää henkenne. Menkää tiehenne!

GYGES: Hyvästi, teidän majesteettinne.

KUNINGATAR: Seis, seis, odottakaa!... Jättäkää muotilehdet tänne!

LEIPOMISEN TAITO.

— Olen tehnyt keksinnön, sanoi ystäväni ja huonetoiverini Kalle Niemeläinen, olen keksinyt liisterin!

Minä en vastannut mitään, vaan itkin. Olin jo puolen tunnin ajan koettanut kaakeliuunimme ääressä saada sananlaskua »ei savua ilman tulta» pitämään paikkansa. Mutta se ei pitänyt. Savua tuli kuin pienestä valtamerihöyrylaivasta, mutta tulta ei vain näkynyt.

— Tosin liisteri on jo aikaisemminkin keksitty, mutta olen sen nyt keksinyt aivan omintakeisesti, jatkoi Niemeläinen.

— Kuka sinun käski ruveta liisteriä keksimään! Sinunhan piti keksiä jotakin aivan muuta. Olisi jo aika, että keksisit vehnäleipätaikinan, muuten sinut paha perii!

Tämä tapahtui niinä suurina sotavuosina, jol-

loin leipä ja jauhot olivat loppumassa ja niitä sai vain korteilla. Niemeläinen ja minä olimme kuulleet asiantuntevalta taholta, että leipomalla itse leipää, korteilla saadusta jauhoannoksesta saisi enemmän kuin ostamalla valmista leipää. Koska Niemeläinen kerskaili osaavansa leipoa, päätimme yrittää.

Olin jo saanut tulen uuniin. Niemeläisen liisteri kävi yhä liisterimäisemmäksi. Hän vakuutti, että sellaista muka joskus sattuu taikinanteossa ja että se oli vain ohimenevä ilmiö.

Ilmiön ohimineneminen näytti kuitenkin kestävän sietämättömän kauan.

— Se on sinun syysi! ärähti Niemeläinen tuskastuneena. Eihän tästä parhaalla tahdollakaan voi tulla muuta kuin liisteriä, kun seisoskelet siinä vieressä ja tuijottelet ja härnäilet! Mene ostamaan hiivaa!

Menin. Kävin myymälästä toiseen. Kävin herkeämättä toista tuntia saamatta hiivaa. Sanoetaan, että hiiva on käymisprosessin tulos, mutta kyllä se vain ei ainakaan tällä kertaa ollut.

Apteekista lopulta sain eräänlaista hiivapulveria, jonka vakuutettiin olevan niin tehokasta, että sillä saisi nousemaan vaikka rautatievetureita.

Kotiin tullessani ei Niemeläinen vieläkään ollut keksinyt vehnäleipätaikinaa. Hän yhä vielä viimeisteli liisterinkeksintöään.

Sekoitimme hiivapulverin liisteriin ja odotimme jännittyneinä tuloksia.

— Älä pistä nokkaasi niin lähelle, varoitin Niemeläistä, jos taikina hyvinkin äkkiä ja rajusti sattuisi nousemaan — tämä pulveri kun on kuulemma niin voimakasta!

Ei taikina sentään noussutkaan äkkiä ja voimakkaasti. Se ei noussut ollenkaan. Lopulta se päinvastoin alkoi entisestäänkin laskea ja litistyä.

— Pannaan kaikin mokomin uuniin, neuvoin minä, taikina käy jo niin arveluttavan litteäksi, että tulemme tässä muuten vielä paperinkin keksijöiksi!

Työnsimme hiilille paistinpannun, johon sekoitus oli mätetty.

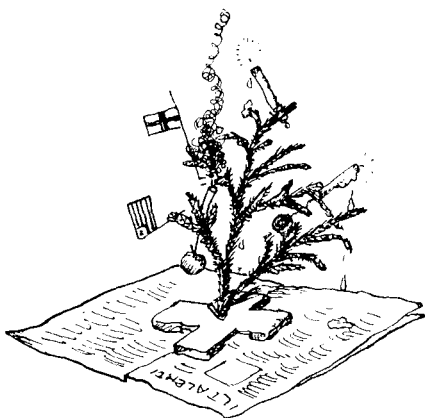
Kun alkoi tuntua käryä, otimme sen jälleen ulos.

Taikina oli niin kiintynyt pannuun, että emme millään tahtoneet saada sitä irtaantumaan. Tal-
tan ja vasaran avulla se lopulta luonnistui.

— Tiedätkö mitä, — sanoin Niemeläiselle tut-

kittuamme työmme tulosta, — luulen, että olemme
kuin olemmekin keksineet *viisaitten kiven!*

Päähäni tuli kuhmu. Niemeläinen löi minua
sillä »leivällä».

JOULUAATTONA.

Tänään on jouluaatto.

Ystäväni ja huonetoverini Kalle Niemeläinen, minä ja likaisenharmaa villakoiramme Jussi olemme mekin omalta osaltamme valmistautuneet vastaanottamaan joulujuhlaa vaatimattomassa yhden huoneen huoneistossamme, jossa on kovasti uloslämpivä ja sisäänsavuava kaakeliuuni, vielä jonkin verran seinäpapereita, pieni osa nykyajan mukavuuksia, kaunis näköala, jonka

valitettavasti vastapäätä oleva kiviseinä estää näkymästä, ja ikkunalla ruusupensas, jossa tosin on vain varsi ja piikit ja runko, mutta jonka kerran toivomme puhkeavan kukoistukseensa — ehkä sitten kun kiviseinä on sortunut ja meillekin paistaa aurinko.

Muuta omaisuutta meillä ei tällä hetkellä liene. Ainakaan emme nyt löydä mitään mitä tarvitsemme. Meillä oli näet eilen joulusiivous.

Aikaisempien kokemusten nojalla peläten mitä pahinta, rukoilimme liikuttavin sanoin ja elein siivoojamatamia jättämään irtaimen omaisuuksiemme siirtämättä pois paikoiltaan tai ainakin asettamaan esineet ja paperitavarat edes suunnilleen niille seuduille, missä ne ennen siivousta olivat sijainneet.

Matami sekä loukkaantui että heltyi ja vannoi asettavansa kaiken millimetrilleen entisille paikoille.

Siivouksen jälkeen olivat entisillä paikoillaan vain hämähäkinverkot katonrajassa.

Myöhään illalla siivouksen aiheuttama hermoärsytys laukesi liikaturunteellisuuteen. Muistelimme lapsuudenaikoja, jolloin — niin no, tuo kaikkihan on tunnettua. Loppujen lopuksi olimme niin

OLLIN

VERRATONTA HUUMORIA

HÄIRITTY ILTARAUHA

35 juttua. Kuvittanut G. Paaer. Hinta 30 mk.

PAISTISTA PÄÄSTYÄ

41 juttua. Kuvittanut Erkki Koponen. Hinta 35 mk, kangask. 45 mk.

»Olli on kerta kaikkiaan sanottuna erikoislaatuinen ilmestys sanomalehtipakinoitsijaimme joukossa, loistava tyyliniekka, terävä huomioitsija ja viisas ajattelija. Hänen pakinansa ovat mitä mehukkaimpia kirjallisia herkkupaloja.»

(Satakunnan Kansa.)

»Olli on armoitettu humoristi, mutta myös armoton piiskuri. Käyttääpä hän aseenaan kivikauden aikaista nuijaa tai sievää terävää florettia, tulos on sama: täytyy väkisininkin nauraa.»

(Uusi Aura.)

»Ollin sanonta on mahdollisimman lyhyttä, mutta samalla iskevää, täynnä jyrkkiä vastakohtia ja odottamattomia käänteitä. Hän on meillä ainutlaatuinen mestari alallaan.»

(Suomen Sosialidemokraatti.)

»Pakinoitsija Olli on niitä taivaan armoittamia, niukkasanaisia, mutta sitä tehoisampia ilontuojia, joita lukiessa ihminen ei ole köyhä eikä murheellinen.»

(Maaseudun Tulevaisuus.)

O T A V A

NÄKÖISPAINOS NTAMO 2012

9 789522 152879 >

WWW.NTAMO.NET